

GRĂMÎN

Frumoasa din Pădurea Adormită

POVESTI
FERMECATE

EDITURA
ARTA GRAFICA

GRAMM

Frumoasa din Pădurea Adormită

În românește de ANA MARIA GRĂDINARIU

EDITURA ARTA GRAFICA

Demult, demult... trăiau un împărat și o împărăteasă, care n-aveau copii. Ce n-ar fi dat să-i ferească și pe ei Cerul c-un urmaș! Fără încetare se rugau, dar vremea trecea și pruncul se tot lăsa așteptat.

Într-o bună zi, pe cînd împărăteasa se scălda, iată că din apa rîului sări pe mal în dreptul ei o broscuță, care grăi:

— Mărită Doamnă, află că dorința ta se va împlini curînd! Chiar mai-nainte să se încheie

anul, vei aduce pe lume o fetiță.

Poate n-o să credeți, dar spusele broscuței se adevăriră întocmai: împărăteasa născu o fetiță. Micuța era atît de frumoasă, încît împăratul, peste măsură de fericit, porunci să se facă fără întîrziere o mare petrecere la palat, unde invită rudele, prietenii, cunoștințele. Nu se mulțumi însă cu aceștia: invită totodată zinele cele aștepte, pentru ca fetița să aibă astfel parte de binecuvîntarea lor.

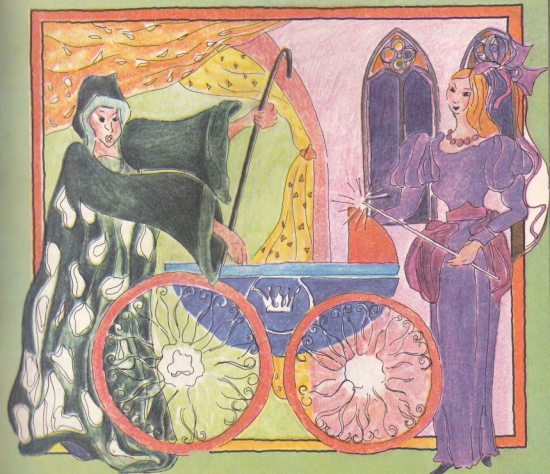
Trebuie să știți că erau pe atunci în împărăție treisprezece zîne. Dar — cum la palat farfuriile de aur, cuvenite oaspeților de seamă, erau doar în număr de douăsprezece — una din zîne nu fu poftită la ospaț.

Se spune c-ar fi fost o petrecere ca-n povești, neîntrecută în belșug și strălucire; înainte de sfîrșitul praznicului, zînele se apropiară pe rînd de leagăn să-i ofere micuței prințese minunatele lor daruri. Prima o înzestră cu virtute, a doua cu bogăție, a treia cu frumusețe și tot așa... fetița primi de la fiecare ce e mai de preț pe lume.

Numai că, tocmai în clipa cînd a unsprezecea zîină își încheia urarea, zîna cea nepoftită, mînată de dorința de răzbunare, pătrunse val-vîrtej în încăpere și spuse cu glas hain:

— Cînd va-mplini prințesa cincisprezece ani, c-un fus să se înțepe și să moară!

Apoi, fără un cuvînt, fără s-arunce măcar o privire celor din jur, zîna plecă precum venise.

Mesenii toți tăceau, înmărmuriți de spaimă. În liniștea apăsătoare se făcu atunci auzită cea de-a douăsprezecea zîna, care nu apucase încă să-și rostească urarea. Cum zînei nu-i stătea în putere să dezlege teribilul blestem, se strădui să-i reducă cel puțin din tărie:

— Prințesa n-o să moară! Ea doar părea-va moartă, căci va rămîne cufundată în somn adînc, vreme de o sută de ani.

Dorind să-și apere odorul de cumplita soartă ce-i fusese hărăzită, împăratul dădu poruncă să fie arse neîntirziat toate fusele din țară.

În timpul acesta fetița creștea, iar darurile cu care o înzestraseră zînele o făceau să fie atît de frumoasă și de plăcută, atît de virtuoasă și de înțeleaptă încît lumea o întrăgea numai privind-o.

Trecură anii și nu știu cum se întâmplă dar ca un făcut, chiar în ziua cînd împlini prințesa cincisprezece ani, împăratul și împărăteasa plecaseră de-acasă. Rămasă de una singură, fata își petrecu vremea cutreierînd în voie prin nemăratele încăperi și unghere ale palatului. Descoperi astfel un vechi turn, a cărui scară îngustă și răsucită îi conduse pașii pînă în dreptul unei uși scunde, ferecate cu o cheie ruginită. Abia de răsuuci cheia, că ușa se și dădu în lături iar prințesa se pomeni deodată într-o odaie mică, unde ședea o bătrînă torcînd cu-ndemînare dintr-un caier.

— Bună ziua bunico! Ce faci acolo? o întrebă fata curioasă.

— Ce să fac? torc, răspunse bătrîna clătînd din cap.

— Dar spune-mi, rogu-te, ce mai e și lucrul acela, care se învîrtește cu atîta repeziciune?

Însă n-așteptă răspunsul, căci fiind nerăbdătoare să încerce și ea să toarcă, apucă repede fusul din

mîna bătrînei. Dar nici nu-l prinse bine că se și-implini blestemul: înțepîndu-se la deget, prințesa căzu imediat pe patul din odaie și rămase acolo cufundată în somn profund.

Iar somnul învălui întreg palatul... Împăratul și împărăteasa, care abia se întorseseră, adormiră și ei în sala tronului, laolaltă cu toți curtenii. Caii adormiră în grajduri, ciinii în curte, porumbeii pe acoperiș, muștele pe perete. Focul se stinse pîlpîind și friptura se opri din rumenit. Pe bucătar îl toropi somnul tocmai cînd se pregătea să-l înșface de păr pe ajutorul său, pe care-l muștra pentru cine știe ce vină. Pînă și vîntul încetă să mai bată; nici frunza nu mișca în pomii din grădină!

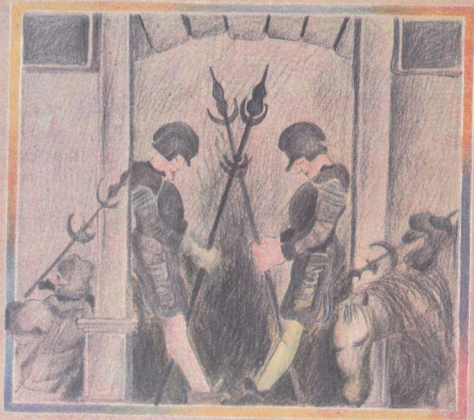
De jur împrejurul palatului începu să crească un hățiș de spini, care deveni cu fiecare an tot mai mare și mai des. Hățișul acoperi în scurtă vreme totul, pînă ce nu se mai zări nimic din palat, nici măcar steagul de pe acoperiș.

În toată țara se răspîndi legenda **Frumoasei din Pădurea adormită**. Așa i se spunea acum prințesei. Din cînd în cînd, feciori de împărat se apropiau de castel încercînd să străpungă hățișul. Dar spinii se țineau strîns legați, ca niște mîini înlănțuite, iar voinicii rămîneau acolo prinși, fără putință de dezlegare, sfîrșind printr-o moarte cumplită.

După mulți, mulți ani... un tînăr prinț, trecînd întîmplător prin acele locuri, auzi de la un moșneag povestea: cum că dincolo de hățiș ar trebui să fie un palat, în care s-ar afla o preafrumoasă fată de-mpărat; iar fata zice-se c-ar dormi acolo, ținută sub crunt blestem, de aproape o sută de ani. Povestea o aflase bătrînul de la bunicul lui, care-i pomenise și despre toți acei nefericiți ce-și aflaseră moartea încercînd s-ajungă la castel.

— Eu nu mă tem de nimic! spuse tînărul. O să plec chiar

acum s-o găsesc pe Frumoasa din Pădurea adormită.

Zadarnic încercă bunul unchiaș să-l oprească, prințul nu se lăsă înduplecat.

Or, tocmai în ziua aceea se împlinise sorocul blestemului. Trecuseră cei o sută de ani și venise în sfîrșit clipa cînd prințesa trebuia să se trezească.

Apropiîndu-se de hățiș, tînărul văzu cu uimire cum spinii se preschimbau în flori minunate, care se fereau din calea lui, croindu-i drum. Iar după ce trecea el, florile se închideau la loc în hățiș incalzit.

Ajuns la palat, prințul zări mai întîi în curte caii și ogarii adormiți: descoperi apoi porumbii dormind pe-acoperiș, cu căpușoarele cuibărite sub aripi. Intrînd, dădu cu ochii de muștele adormite pe perete. În bucătărie găsi bucătarul dormind cu mina prinsă-n chica ajutorului său; tot acolo dormeau și slujnica ținînd în

brațe o găină doar pe jumătate jumulită. Pătrunse apoi în sala tronului, unde împăratul și împărăteasa dormeau în jilțuri, înconjurați de curteni.

Merse mai departe cercetînd încăperile. Atîta liniște domnea în juru-i, că pînă și răsufierea și-o putea auzi.

Descoperi în sfîrșit turnul, urcă scara, deschise ușa și pătrunse în odăița unde era Frumoasa.

Fermecat de chipul ei, prințul se aplecă și-o sărută. În aceeași clipă vraja se desfăcu, Frumoasa din Pădurea adormită se trezi și, zărindu-l pe tînăr, îi zîmbi cu drag nespus.

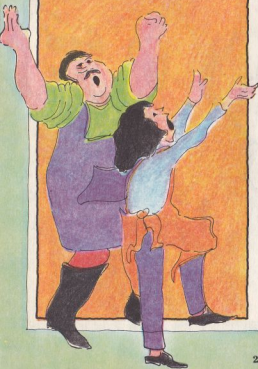
Apoi, mină în mină, fericiți, în-

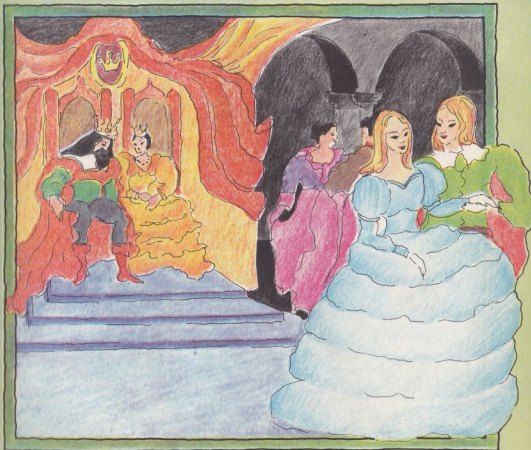
drăgostiții coborîră în sala tronului, unde împăratul, împărăteasa și curtenii se treziseră și ei la viață. Afară, în grajduri, caii se ridicau scuturîndu-și coamele; cîinii săreau prin curte dînd din coadă; pe acoperiș porumbeii își luau zborul spre cîmpie scoțîndu-și căpușoarele de sub aripi. În bucătărie focul rumenea bucatele, bucatarul se răfuia cu ajutorul său care țipa ca din gură de șarpe, iar slujnica termina și ea de jumulit găina.

Și se făcu apoi nuntă mare la palat, nunta prințului și a Frumoasei. Cît despre ei, aflați c-au trăit nespus de fericiți împreună pînă la sfîrșitul vieții.

Lector: Sanda Răpăanu
Tehnoredactor: Sandu Nicolae

Bun de tipar: 14.11.1991

Formatul: 12/70 x 100

Coli de tipar: 1

Tipărit la ARTA GRAFICĂ S.A.

